

JÓNÁS TAMÁS versei

WERFELNEK

A gyengédség papírhajója csak parancssóra süllyed el.
Bármilyen év fordul, ő csak jelen van, nem ünnepel.
Hosszasan figyel a szóra, csendre, csak a létezés a rendje.
Szemlesütve bólint, hogyha kérdezik, hogy ő a szemle.
Emlékezik mindenre, bár emlékezni sincsen kedve.
Szájról szájra terjed, kézről kézre, szemtől szembe.
Állatokról szokott rá az önmagukból kiforduló emberekre.
Mindegyből alakult át az ölelgetős minden egyre.

SZERETETELÉGIA

Már nem lehetsz különb, különben hazudsz.
Már nem hazudhatsz, igazad lett végül.
Meg kell tartanod magad emlékül.
Örökre fájsz, örökre vajúdsz.

Egyetlen labdával játszottál, a szeretettel.
Túl piros, túlságosan pattogós.
Mozgását megjósolni, nem ért hozzá a jós.
A felnőttek nem. És a gyerekek sem.

Leülni mellé. Folyó mellé. Nézni.
Csak ez maradt. Szelíd, szomorú nyertes,
lapozgatsz: milyen volt és milyen lesz.
Egyre gyakrabban jössz rá, te vagy a férfi.

ODAÁTRÓL

Vannak napok, amelyeknek nincsenek éjszakáik.
Araszolnak ezek egyébként ősztől egészen nyárig.
Ha észreveszel egyet-egyed, magába enged, ápol.
Közel sodródhatsz önmagadhoz, minden egyébtől távol.

Nem ismernek rád a régi történetek és évek.
Mosolyogsz, hogyan is lehettél, mitől, s mennyire vénebb.
Kiürül tekinteted kútja, köszönsz sok idegennek.
Nem látsz és hallasz, bár sokan keresnek és üzennek.

Ember előtti emberséged, pusztulás utáni sorsod
őrzöd a lábaid előtt, mint végleg kiürült korsót.
Földre terített álmaidat gyenge vágyakká kínozod.

Kisurransz akkor mindenből, mint kosarak közül a kígyók.
Ha mégis meg tud szólaltatni barát, rokon vagy álnok
jóakaró, semmit nem sikerül majd sehogy megmagyaráznod.

MINT FŰ

Rozsdás, gyári rettenet
használ pár napja engemet.
Gyerekkori, ami ellen
felnőtt semmit nem tehet.

Ülök az ágy szélén, az ágy
üres, mint nélkülem a szád.
És nem bírok úgy dönteni,
hogy nem bírom tovább.

Lakatok, biciklik, szögek
én fiatal, s a sok öreg,
bolond tárgy között vacogok,
mint hidegben a hidegebb.

Nem szólok, még fáradt vagyok,
bárkinek és bármit hagyok,
figyelek, amíg én tudok
lenni, míg érzek illatot.